

СТЮЪРД ФАРАР ПОВТОРЕНИЕ

Превод от английски: Александър Хрусанов, 1986

chitanka.info

Утринното слънце проникваше през мрежестата завеса, спусната от тавана до пода, и къпеше Кони в ярка, но мека светлина. Четири етажа по-долу от площад „Омония“ се надигаше ранният шум на Атина.

— Върни се в леглото — повиках я аз.

Тя ми се усмихна. Когато Кони се усмихваше, всичко в нея се смееше, а в тази невероятна светлина...

— Не ме изкушавай. Няма време. Автобусът тръгва в девет, а аз искам да се изкъпя и да закуся.

Погледнах часовника си. Показваше 7,56 часа, 10 юни.

— Този път ще те оставя на мира, защото може да те заболи корем от глад. — Станах от леглото и посегнах към фотоапарата, докато беше обърната с гръб към мен. Кони чу да щраква затвора и ме погледна през рамо, а аз отново я снимах. Въздъхна, без всъщност да влага нещо във въздишката; бяхме женени едва от три месеца, но тя вече ми беше свикнала; пък и след четиринадесет дни на гръцкото слънце по бикини и дните пред нас тя знаеше, че доста ще я снимам. Освен това не съм лош фотограф и някои от снимките, които вече бях направил, можеха да зарадват всяко момиче.

— Остави апарата и се обръсни, мили — каза тя и добави съвсем без връзка: — Освен това днес е денят за писмото на дядо.

— Не преди пладне на 10 юни 1980 г., такива са нарежданията.

— Ах, вие адвокатите! Лежи в чантата ти. Какво значение има?

— Не зная. Наречи го, ако искаш, професионална етика или суеверие. И без това чака половин век, така че може да издържи още четири часа.

— Ще го вземем ли с нас на нос Сунион?

— Защо не? Както разбирам, мястото ще бъде доста драматичен декор, сред който да го прочетем.

— Мисля си, какво ли пише в него — измърмори тя не за първи път. Всъщност семейството си мислеше за него от години. Баща ми доживя до 1972 г., така че нямаше да узнае. Освен мен от семейството бяха останали сестра ми, нейният съпруг, близнаците и сега, разбира се, и Кони.

Писмото бе лежало половин век в касетката на дядото в нашата кантора с ясен надпис от собствената му ръка: „Да се отвори след пладне на десетия ден от юни, хиляда деветстотин и осемдесета

година от най-възрастния ми оцелял наследник“. С други думи, сега, от мен, Маркър Брейтуейт Дърфи.

Писмото не само винаги бе било предмет на естествено любопитство от страна на семейството, но и ни озадачаваше. Завещанието на дядо ми Норман Поул Дърфи беше съвсем редовно, съставено от адвокатската кантора, в която тогава баща ми Джоузеф беше начинаещ и където аз на 34 години сега съм средният от трима съдружници. В наследството му нямаше тайни или усложнения и доколкото знаехме, в семейството нямаше фатални загадки. Той беше писател и неговият агент бе натоварен с литературното му завещание; той и неговият наследник се бяха справили напълно компетентно.

Така че какво искаше да ни каже дядо след петдесет години?

Винаги съм искал да го бях познавал; той, изглежда, е бил доста интересна личност. Занимавал се е със свръхестествени прояви и ми се струва, че за времето си е бил доста напреднал в тази област като писател, бил е много по-добре осведомен от повечето свои съвременници, които сякаш се стремят да наблягат повече на атмосферата, отколкото на автентичността. Бил е член на Съвета на Дружеството за окултни изследвания и личен приятел на значителен брой изтъкнати личности като Йейтс и Маргарет Мърри. Бил е по-весел писател от Лърккрафт и значително по-добър от Уитли, макар да е равен с Уитли при сътворяването на вълнуваща интрига. Запален пътешественик, той е познавал Джералд Гарднър в Малая години преди да се заговори за него. Сблъсквал се е (поне така се е хвалел на баща ми) с Кроули и е спечелил.

Няколко години след смъртта му неговите книги продължаваха да се търсят, но постепенно интересът към тях западна. При възраждането на окултната литература през седемдесетте години го преоткриха, отново отпечатаха някои от произведенията му, издадоха и няколко антологии. Спечели не само семейната ни гордост. През последните години двамата със сестра ми получихме доста пари и сега със съжаление чакахме да изтече срокът на авторското право, още повече че „Юнивърсъл“ възнамеряваше да прави нов филм по негово произведение и явно изчакваше с подобни мисли.

Но да се върнем към писмото на дядо. Твърде невероятно беше да има нещо общо с наследството му, така че аз винаги съм поддържал теорията, че то сигурно засяга неговите интереси в областта на

свърхестественото и психичното. Бях подметнал на сестра ми, че може би ще ни моли да се свържем с някой медиум, който от своя страна да опита да установи връзка с дядо в определено време. Но Шейла възрази, че това не отговаря на схващанията на дядо ни, защото той винаги е вярвал в прераждането, така че едва ли мислил, че с него ще могат да се свържат в астралния свят половин век след смъртта му; той вероятно е бил убеден, че вече ще се е преродил. („Може би ти си дядо“, бе се пошегувала тя и аз дни наред не се чувствах нормално.) Трябваше да се съглася с нея, но все пак чувствах, че писмото неизбежно е свързано със специалните му интереси.

Каквото и да е, след четири часа щяхме да узнаем. Сложих писмото в чантата на фотоапарата, закусихме и в девет часа се качихме в автобуса заедно с останалите туристи.

— Ти беше прав за обстановката — каза Кони.

В далечното минало, когато Гърция е била млада, предпазливите атиняни построили храм на Посейдон на нос Сунион като утешителна награда, след като го отхвърлили като покровител на града и избрали съперничката му Атина Палада. Сигурно с това са успокоили наранената гордост на морския бог. Едва ли биха могли да изберат по-подходящо място за храма; заобиколен от три страни от блестящото като скъпоценен камък море, той все още е великолепен, макар от него да са останали само каменният под и два реда колони, доста по-редки от колоните на Партенона.

По пладне, когато всички бяха вече разгледали храма и се бяха отправили към едно заведение край брега да изпият обичайното узо, двамата с Кони седнахме в сянката на една колона и аз отворих плика.

Вътре имаше две страници, изписани с дребния, точен почерк на дядо, и кръг от пергамент с диаметър около осем сантиметра, завит внимателно в мека хартия. Върху кръга бяха нанесени множество символи и староеврейски букви, но всички бяха групирани около знака за безкрайност ∞ , очертан с виолетово мастило; всичко друго беше черно с изключение на едно синьо и едно червено око, червеното в горния десен ъгъл, а синьото — в долния ляв. Тъй като не можехме да четем староеврейски, разпознахме само символа на безкрайност и двете очи, макар че някои от другите символи приличаха на сигли — имена, каквито магьосниците нанасят върху мрежата на планетите; за

да разгадаем още нещо, ни трябваше кодова мрежа, а аз, естествено, не нося подобно нещо в чантата за фотоапарата.

Сложих пергаментовия кръг обратно в плика и се върнах към писмото, което зачетох на глас.

„Скъпи наследнико,

Опасявам се, че не зная как другояче да се обърна към теб; можеш да си синът ми Джоузеф или някое от децата му (както горещо се надявам), ако той има такива, или пък да си техен братовчед или братовчедка. Нашият род е поне достатъчно голям и плодовит, за да съм сигурен, че си ми кръвен роднина.

Аз скоро ще умра. Зная го, макар моят лекар, който е способен, но лишен от въображение, да не ми го е казал. Това не ме тревожи и ако (достатъчно тщестлавен съм, за да го предположа) си чел някои от произведенията ми, не е необходимо да ти обяснявам защо, тъй като аз съм изяснил доста добре убежденията си. Убеден съм, че прераждането е факт — това се потвърждава не само от собственото ми убеждение, но и от огромен брой други доказателства. Но целта на това писмо не е да те убеди, че убежденията ми са правилни, а само да обясни защо не ме е страх. Моята любима съпруга се помина преди четири години; Джоузеф е стъпил твърдо върху пътеката на живота; така че нямам причини да съжалявам за нито един от двамата.

Все пак ме безпокои нещо — нещо лично и вероятно глупаво. Позволи ми да ти го обясня. Вероятно е по времето, когато четеш това писмо, моите публикувани произведения да са били постигнати от съдбата на всички литературни творби — или, с други думи, да не дават вече доходи на моите наследници. Подобно нещо става с почти всички автори, така че защо да не се отнася и за мен? Гордея се с произведенията си, но не съм нито Шекспир, нито Дикенс.

Възможно е обаче вкусът на читателите към моите произведения да се е запазил или те отново да са възбудили

интереса им, отново да се продават и ти, който четеш това писмо, все още да печелиш от продажбата им. Доволен съм, ако е така; кръвната връзка е от голямо значение за мен и макар да не сме се срещали никога, ти си плод на едно от моите прераждания. Но ако продължаваш да получаваш доходи по законите на страната (освен ако междувременно са се променили), скоро след като прочетеш писмото ми, няма да получаваш нищо, защото ще изтече срокът на авторското ми право. А това ме дразни. Нека го наречем прекалена семейна гордост (ако е така, грешката е на моята, а не на твоята карма), но ако трябва все още да се жъне нещо от моите усилия, не желая да виждам как издателите ще взимат всичко сами. Бих искал ти да продължаваш да получаваш част от печалбата.

По странно съвпадение моите изследвания в онази област, която не съм точно наричат магия, ми предлагат решение. Натъкнах се на една формула, за която съм убеден, че ще може да предотврати неизбежното. Тя се съдържа в приложения талисман — трябва да те предупредя обаче, че важното не е само в написаното; талисманът е бил подложен на други процеси, без които нямаше да върши работа.

Да ти обясня как съм получил формулата, ще означава — дори в 1980 година — да наруша оказаното доверие и дадената клетва. По същата причина не мога да ти обясня защо са от значение датата и времето, което ще ти укажа. Мога само да те помоля да изпълниш съмсем точно моите указания. Със сигурност ти обещавам, че няма да пострадаш нито физически, нито психически. Същността на процеса е такава, че той или ще се окаже ефикасен, или въобще няма да се задейства и в такъв случай нищо няма да се случи. Но по мое мнение — а аз не съм съмсем неопитен в тази област — неуспехът е твърде невероятна възможност.

Другото нещо, което съм длъжен да споделя, е, че не зная как става всичко; не ми е известна точната последователност на събитията, нито развитието на

обстоятелствата, чрез които формулата ще постигне целта. Но ако въобще се задейства, целта ще бъде постигната; срокът на авторското право никога няма да изтече.

Ето какви са указанията. Времето на операцията ще бъде 12,32 часът по Гринвич на 20 юни 1980 година, когато Луната е в първата си четвърт. (За да се избегне всякакво недоразумение, повтарям — 32 минути след пладне по Гринвич.) Ще изпълниш операцията сам, ако не си женен, или със съпругата или съпруга си, ако си. Предварително ще се подготвиш или подготвите, като се потопите във вана с вода, към която е прибавена шепа сол; след като се избършете, ще намажете цялото си тяло с чист зехтин. След това ще седнете с кръстосани крака на пода или на легло, където е по-удобно. Една минута преди 12,32 ч ще хванеш талисмана с палеца и показалеца на двете ръце и ще започнеш да повтаряш на висок глас, бавно и ясно името, презимето и фамилията си. Ако сте двама, ще седнете един срещу друг, ще хванете талисмана с четирите си ръце и ще повтаряте имената си последователно. Ще продължите да го правите, докато мине доста време след 12,32 ч.

Ще извършите това без дрехи, бижута, часовници, грим (за жена), очила или каквото и да е по тялото, по което не трябва да има нищо освен зехтина.

Това е всичко, което имам да ти съобщя. Желая ти всичко най-добро, оставам с обич

Норман Поул Дъфи.“

Когато свърших да чета, двамата с Кони останахме вгледани един в друг, без да говорим. Не зная какво бих казал, ако си отворех устата; че дядо е напълно луд... че умирам от нетърпение да опитам формулата... че и на ум не ми минава да я опитам... че съм възбуден, уплашен... просто не зная. Усещах, че и Кони е в същото положение.

След известно време сгънах писмото, пхнах го в плика заедно с талисмана и го поставих в чантата за фотоапарата. Изправихме се и все така мълчаливо се спуснахме по хълма към брега.

На половината път Кони заговори едва чуто:

— Поне зехтин има достатъчно.

— Точно така.

— Къде ще бъдем на двадесети?

— В Амнисос, на Крит.

— Охо! — възкликна тя.

Вечерта се обадох по телефона на сестра ми от хотела, както ѝ бях обещал, защото, естествено, и тя умираше от любопитство като мен.

— Бях прав, Шейла. Пише за магии. Иска да опитам някаква формула, нещо като заклинание.

— Какво заклинание? За какво?

— Няма да повярваш... но е, за да не изтече срокът на авторското му право.

— Господи! Ами че аз съм точно за това. Остават само два месеца. Започвай да правиш заклинания.

Никога не съм бил в състояние да определя кога Шейла се шегува и кога говори сериозно, затова продължих с лек тон.

— Опасявам се, че не мога. Трябва да се направи при първа четвърт на Луната на 20 юни. След десет дни. Ще бъдем все още на остров Крит.

— Много жалко. Исках и аз да участвам.

— В писмото пише само аз и съпругата ми, ако има такава.

— Е, добре тогава, остава на вас двамата... А как е онази, „ако има такава“, между другото?

— Чудесно. Седи тук до мен.

— Идеално, нека се обади.

Предадох слушалката на Кони, която се разприказва с нея на онзи полутелепатичен език от полузавършени изречения, така присъщ на женския разговор. Той достатъчно трудно се следи, ако чуваш и двете събеседнички, и е почти неразбираем, ако до ушите ти стигат репликите само на едната. След разговора я попитах:

— Е, какво?

Кони запали цигара.

— Независимо дали мислим, че е глупост или не, Марк, ще трябва да го направим. Шейла ще бъде много разочарована, ако поне не опитаме.

Така и решихме. Доста страхливичко, както си признахме по-късно. И двамата умирахме да опитаме заклинанието на моя дядо, но щяхме да се чувстваме като глупаци, ако си признаехме. Силното (несъмнено твърде удобно изтъкнато) желание на Шейла ни даде чудесно извинение да се заемем със заклинанието, като в същото време се правехме, че постъпваме така, въпреки съмненията си.

След като взехме решение, ние продължихме да се наслаждаваме на ваканцията. Беше прекрасна. Шест дни на континента; започнахме с два дни в Атина, а след това посетихме Делфи, Микена и Коринт. После нощно пътуване по море до остров Крит за една седмица престой там; трябваше да го последват последният ден и последната нощ в Атина и накрая щяхме да отлетим за дома; но ние въобще не мислехме за края.

Влюбихме се в Крит: страхотното впечатление, което ни направи Кносос и по-загадъчният му близък Фестос, спускането на светлина от свещи в пещерата, където бил роден Зевс, тълпите в Хераклион и очарованието на Хагиос Николаос, слънцето, морето и планините и най-вече хората на острова, които са едновременно най-гордите и най-приятелски разположените в целия свят.

За Кони и мен, тъй като бяхме женени сравнително отскоро, това беше време на личностна алхимия. Преди три месеца по ред причини не можахме да прекараме медения си месец — направихме го сега. Винаги съм вярвал, че двамата с Кони сме създадени един за друг и престоят на Крит го потвърди. Отпаднаха последните прегради, бяха изгладени последните неразбирателства. Бяхме стигнали до онзи етап, познат само на влюбените, когато ти се струва, че всичко ти е известно, но в същото време смяташ, че ти предстоят още безброй открития. Уверен съм, че без тази ни близост нямаше да оцелеем при последвалите събития. Досега (каквото и да означава тази дума за нас) вероятно щяхме или да сме полудели, или да сме избрали самоубийството.

Но през онези дни животът ни беше безоблачен. Посещавахме всички прекрасни места, а между разходките мързелувахме в идиличния ни хотел — купчина приятни бунгала около син плувен басейн край плажа на Амнисос, където навремето Одисей слязъл на брега. Почерняхме, пиехме узо и рецина, намерихме си приятели, учехме гръцки танци, а аз снимах всичко наоколо, но предимно Кони.

Любехме се в топлата тишина на нощите, понякога внезапно решавахме да се изкъпем в солената вода на басейна.

Рядко споменавахме талисмана или срещата ни с първата четвърт на Луната, но въпреки това загадката добавяше известно вълнение към нашата еуфория, също като парченце лимон в безвкусен коктейл.

Когато най-после настъпи двадесети юни, ние се подготвихме за „операцията“ на дядо ми, сякаш това беше най-естественото нещо на света. Разликата с гринуичкото време отмести събитието рано след пладне, така че се отказахме от обета. Напълнихме ваната, пуснахме в нея шепата сол, изкъпахме се, като си намокрихме и косите, после се избърсахме, отворихме кутия зехтин, купена на пазара в Хераклион, и внимателно се намазахме. За да не причиним вреди на хотела, постлахме хавлиени кърпи на пода и седнахме с кръстосани крака един срещу друг, а талисмана поставихме помежду ни. Спазихме указанията педантично; поставих часовника си така, че да го виждам, а Кони си беше изтрила дори лака от ноктите.

— Кое име трябва да кажа? — запита Кони внезапно. — Дали по мъж, или моминското?

— Ами... виж не се сетихме...

— Какво ще кажеш, ако произнеса и двете: Констанс Мери Дъфи, по баща Чалмърс?

— Обхваща всички възможности. От теб би излязъл добър адвокат. — Погледнах часовника. — Остават три минути.

Взехме талисмана и го държахме помежду ни с палците и показалците си.

— Пожелавам ти щастие, мили!

— Пожелавам ти и на теб, любов моя!

Когато минутите на моя часовник отбелязаха 31, ние започнахме:

— Маркърс Брейтуейт Дъфи.

— Констанс Мери Дъфи, по баща Чалмърс.

Двете имена — мъжко и женско, ни хипнотизираха, ритмичното им повтаряне ни отдели от света, сякаш изпаднахме в забвение. Загубихме всякакво чувство за време. После внезапно се озовахме седнали в нещо като небесна дъга и загубихме съзнание.

Утринното слънце проникваше през мрежестата завеса, спуснатата от тавана до пода, и къпеше Кони в ярка, но мека светлина. Четири

етажа по-долу от площад „Омония“ се надигаше ранният шум на Атина.

— Върни се в леглото — повиках я аз.

Тя ми се усмихна. Когато Кони се усмихваше, всичко в нея се смееше, а в тази невероятна светлина...

Нали знаете как чувството, че вече сте виждали нещо бавно, започва да гъделичка нервите ви? Но какво ще кажете, ако то направо ви удари като чук по главата?

Ще ви кажа какво ще направите. Ще се гледате глупаво със зяпнали уста.

Кони първа се съвзе. Тя дойде и седна на леглото, като лекичко трепереше.

— Амнезия? — предположи тя с прегракнал глас. — Това сигурно е последната ни сутрин в Атина. Забравили сме ден и половина...

— Значи и ти си в небрано лозе? А откъде знаеш, че и аз се чувствам така?

— Ами, лицето ти... — тя вдигна рамене. — Мили, как се е случило така?

Мисля, че още тогава знаех истината. Без да се замисля дори, казах:

— Кони, не сме почернели. Не ти личат следите от банския.

Кони кимна с глава. Погледнах часовника. Показваше 7,56 ч, 10 юни.

— Господи! — прошепнах аз.

После някак се съвзехме и започнахме обстойна проверка. Сред багажа ни нямаше нито едно от нещата, които бяхме купили. Брошката, която Кони бе загубила в морето край Амнисос, лежеше върху тоалетката. Тридесет и пет милиметровите цветни филми, които изразходвах така щедро, си бяха все още в целофановите опаковки по шест касети във всяка. Тубичките и шишенцата с различни козметични средства, с които Кони се бе запасила за ваканцията, бяха все още пълни. И така нататък. Нямаше никакво съмнение.

Някак си се бяхме върнали във времето с десет и половина дни.

Макар все още да не можехме да го приемем, двамата се почувствахме ужасно гладни. Облякохме се и слязохме да закусим.

— След като вече свикнах с мисълта — заяви Кони, — съм много възбудена. — Тя ми се усмихна със закачливата си усмивка. — Каквото и друго да става, ще изкараме две ваканции на цената за една.

Бяхме облеgnати на сянка върху същата колона в храма на Посейдон на нос Сунион. В доброто ни настроение бяхме решили, че си заслужава да го посетим втори път.

— Едно нещо изглежда ясно — рекох аз. — Само ние двамата сме засегнати. Всички други се държат напълно нормално. Хората, които познаваме от дванадесет дни, се отнасят с нас, сякаш сме се запознали преди два дни — и явно са убедени, че е така... Все пак ние очаквахме да стане нещо. Потресавашо е, но поне знаем причината — заклинанието на дядо. Не можеш да твърдиш, че ако всички тези хора внезапно са били върнати във времето без никакво предупреждение или обяснение, те нямаше да викат до бога. Не, наистина е десети юни. И ние наистина сме се върнали на този ден — само че господ знае как.

— Поне частичен успех за дядото — изтъкна Кони. — Нищо друго да не стане, за нас срокът на авторското право е удължен с десет дни.

— Точно това ме озадачава, Кони. Дядовото писмо е категорично, че заклинанието или ще свърши работа напълно, или въобще няма да предизвика нищо. И съм склонен да му вярвам. Защо тогава е това частично връщане назад? Как да си го обясним и какво ще последва?

— Няма да научим преди двадесети, нали?... Между другото къде е писмото на дядо ти? Все още ли е неразпечатано в куфара ти?

Но в куфара го нямаше. Писмото просто беше изчезнало.

Внезапен импулс ме накара да позвъня на сестра си. Тя сякаш беше изненадана и доволна, че сме се обадили толкова скоро след заминаването. Поговорихме малко и после казах небрежно:

— Днес сме десети. Не умираш ли от любопитство за писмото на дядо?

Шейла помълча малко и после с неподправено изненадан глас попита:

— Какво писмо, Марк?

Измъкнах се някак, като обясних, че съм замислил някаква сложна шега, но нищо не е излязло и смених темата.

— Значи така — коментира след това Кони. — Писмото на дядо е изличено от историята, останало е само в твоята и в моята памет. Всичко е включено в заклинанието, предполагам... Да го забравим, мили, и да се наслаждаваме на допълнителните десет дни.

Така и направихме. Прекарахме още по-добре, защото знаехме в кои места ни се иска да останем повече и в кои — по-малко. Познавахме още отначало малките кафенета, които първия път открихме едва към края. Знаехме с кои хора от групата си заслужава бързо да се сприятелим и кои е по-добре да държим любезно на разстояние. Плувахме, загаряхме, любехме се. Живеехме си безгрижно и щастливо до пладне на 20 юни. Тогава Кони внезапно ме погледна и каза:

— Мили, страх ме е. Не зная защо. Само искам днешният следобед да е минал.

— И аз не съм никак спокоен, любов моя — признах си аз. — Глупаво, нали? Хайде да поплуваме и да забравим.

Отново се отказахме от обедата и се заиграхме като делфини в топлата морска вода на плувния басейн. Забравихме опасенията си и времето. Докато внезапно, без предупреждение, водата около нас се превърна в течна дъга, завихри се и ни изхвърли в мрак. Последното, което си спомням, е, че ръцете ни се протегнаха и се уловихме здраво.

Утринното слънце проникваше през мрежестата завеса, спусната от тавана до пода, и къпеше Кони в ярка, но мека светлина. Четири етажа по-долу от площад „Омония“ се надигаше ранният шум на Атина...

Кони изпищя. Струва ми се, че и аз я последвах.

Досега преживяхме тези десет и половина дни 87 пъти. Това прави близо две и половина години от нашия личен календар.

Говорим гръцки съвсем свободно и дори използваме идиоми. Познаваме животоописанията на нашите спътници от групата почиващи с най-големи подробности и трябва много да внимаваме да крием това от тях при всяко ново начало. Познаваме по-добре от гидовете музеите в Кносос, Фестос, Делфи, Микена, Коринт, Атина и Хераклион. Познаваме всяка уличка в Хагиос Николаос и в Хераклион, много добре сме запознати с Атина и Пирея. Направил съм повече от 50 000 снимки, като никоя от тях не е проявена, защото би означавало да се призная за победен, ако продължавам да се правя, че снимам с

празен апарат, за да задоволя онези наши спътници, които знаят отпреди 10 юни, че съм любител фотограф. Вече 87 пъти получаваме загар. Нито сме броили, нито правим предположения колко пъти сме се любили, защото по такъв начин ще нарушим единствената последователност на действията ни, която не ни позволява да полудеем.

Кони живее вече две и половина години почти сигурна, че е бременна на седем седмици, и способността ѝ да живее с тази отлагана до безкрайност надежда е достатъчна, за да покаже каква забележителна жена е тя.

Понякога си мислехме да опитаем да се върнем за няколко дни у дома в Лондон, но бяхме дали къщата под наем за двете седмици, а едва ли можехме да понесем да се видим с любимите си семейства и приятели през завесата от несподелимо познание. Докато трае тази магия, наш дом щяха да са Атина и Амнисос, а приятели щяха да ни бъдат туристите, сервитьорите, гидовете, които познаваме от две и половина години, но те ни познават само за дванадесет дни.

Научихме се как повторенията да не изглеждат толкова като повторения. Стремим се един път да бъдем център на дейността в групата туристи, а следващия се държим като монаси; ту се увличаме по археология, ту се отдаваме на всички удоволствия. Успяхме понякога да свършим и нещо добро; спасихме брака на една тъжна двойка, след като за петдесети път наблюдавахме как стигат до пълен разрыв; дотогава знаехме толкова за тях, че ни беше известно какъв катализатор е нужен, за да заздравеят раните им. Лошото е, че трябва да го прилагаме отново всеки път оттогава; стана ни задължение, от което просто не можем да се откажем.

Но ако не внимаваме, можем да намразим дори и най-близките си повтарящи се приятели. Ще ги намразим само поради факта, че те си отиват у дома, докато ние сме обречени отново да се събуждаме в заляната от слънчева светлина хотелска стая на четвъртия етаж над площад „Омония“. Завинаги и завинаги, амин.

Уморени сме. Искаме да се приберем у дома. Искаме да се роди детето ни, а не да остане завинаги кълбо клетки в утробата на Кони. Искаме да изживеем живота си. Искаме да умрем от старост. Проклет да си, дядо, какво сбърка? Изведи ни оттук!

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.40-41/1986 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.